

siden; men den bevirkede, at han ganske vilkaarligt fratog min anden Fuldmægtig, som med Forbigaaelse af den af Hr. Brun ommeldte Sagfører var antaget til Inkassator, den ham over 3 Aar tidligere givne almindelige Konstitution. Det er ikke rigtigt, at han „meget alvorligt og skriftligt foreholdt mig det Urigtige i Sagen“, hvad der jo ogsaa vilde have været en altfor stor Feiltagelse; derimod forsøgte han paa under en Visit, jeg afslagede ham efter min Hjemkomst i September Maaned, at tvinge mig til at affædige min Fuldmægtig for derved at forjone de Misforvøiede, og det var denne Uret, jeg ikke vilde indlade mig paa.

2. Den „anden Sag“ angaar en Klage over Expeditionen af Thinglæsningsdokumenter. Disse Dokumenter bleve paa mit Kontor expederede med en ikke almindelig Hurtighed, nemlig de første Dage i hver Maaned for hele den foregaaende Maaned, og den ommeldte Sagfører fik ydermere paa Forlangende sine Dokumenter forud expederede. Efter at han forgjæves havde forsøgt at købe min Fuldmægtig til at opgive sine private Forretninger og derefter var gaaet saa vidt, at han fra Gaden bankede paa Ruderne til mine Fuldmægtiges Kontor og raabte Uartigheder ind, tog han en Gang ud til Amtmand Brun med en Klage over, at et af hans Dokumenter ikke endnu var forud expederet paa 6 à 8 Dage. Amtmand Brun har jo min officielle Erklæring i Sagen, og den bør han ikke holde tilbage; thi det vil fremgaa af den, at det, han nu gjentager officielt, ikke kan være rigtigt. I et privat Brev skrev han mig jo ogsaa til, at han ikke officielt kunde forekaste mig Noget; men officielt Svar undlod han, og jeg forlangte det ikke for at skaane Amtmanden, der havde ladet sig vildlede af Løs og usand Tale. — Andre Klager over Expeditionen af Thinglæsningsdokumenter kender jeg ikke, og jeg afviser den i Amtets Skrivelse nu gjentagne Sinsinuation.

3. Det er ligeledes urigtigt, naar Amtmanden skriver, at han i Anledning af Hundegastaben „alvorligt mundtlig har foreholdt mig den utilbørlige Maade, paa hvilken jeg lod Hunde „opfange og dræbe“ uden grundet Anledning“, og han kunde ikke godt gøre det, efter som den grundende Anledning til, at jeg lod alle løssgaaende Hunde uden Mundkurv dræbe (nedsthyde), var hans egen bestemte skriftlige og trykte Ordre. Men det lader til, at han har anset det for utilbørligt, at jeg ikke kunde forstaa, at der ogsaa imellem Hundene skulde være Forskjel, og fortolkede hans Ordre saaledes, at de sine skulde opfanges og de simple dræbes, ligesom at han finder det utilbørligt, at jeg ikke har gjort Forskjel paa Personerne, men lige saa godt som jeg mulkterede alle Andre, ogsaa har mulkteret Mænd som Lehnsharoon Stampe, Godseier Hage, Provsten osv.

4. Ogsaa Amtmand Bruns sidste Tilfælde, om at jeg lod en Dame møde i Retten i Bræsto, er fremstillet urigtigt; thi det var ikke uden Nødvendighed, at hun afgav Forklaring, den var ikke edelig, og det var ikke i en Tyverisag. Den paagældende Dame var Godseier Hages Hustru, der var bedraget for 24 Kr., og Bedrageren, som Fru Hage havde gjentjendt, blev idømt Forbedringshusarbejde og Dommen stadfæstet af Overdomstolen. Under Sagens Gang forlangte Amtmand Brun i et stort, fornemt Selktab, hvor vi traf sammen, at jeg skulde tage saa meget Hensyn til den der tilstedeværende Dame, at jeg fritog hende for at møde i Retten, og at jeg allensjals skulde leie Vogne paa det Offentliges Bekostning og kjøre med Arrestant og Fuldmægtig og det Hele ud til Herregaarden for der at tage en enkelt kort Forklaring; men „Alt strandede“ ganske vist paa, at jeg ikke vilde rette mig efter hans og hele det fornemme Selktabs Mening, at Møde i Retten — til Hævdelse af Rets sikkerheden, som det selv har den største Fordel af — ikkun bør kræves af simple Folk.

Alt Amtmand Brun i god Tro kan anføre saadanne Tilfælde som egnede til indtrængende Modforestillinger, og at han uantastet kan have hovmestereret i omtrent 30 Aar efter saadanne Principer, forekommer mig at være en Blottelse for det administrative System.

Det er Skade, at Amtmand Brun „ikke kan erindre“ flere Tilfælde og navnlig overspringer sin private Skrivelse af 1ste Juli 1879, hvori han, samtidig med at han sender mig Præsten Bondensens ubespøiede Klage, altsaa for han kender Sagen, udtaler sin personlige Misforvøielse, uagtet Justitsministeriet senere maa give mig Ret og Præsten og Amtmanden Uret, og min officielle Skrivelse af 28de Februar 1879, hvori jeg blandt Andet gjør Indsigelse imod, at han „for at spare Postpengene“ expederer sine tjensilige Sager paa den Maade, at han f. Ex. efter endt mundtlig Konference med Klageren tilbageleverer dem deres Klager med sin Paategning, for at de derefter skulle aflevere dem til mig.